

Steun aan de Nationale Industrie.

In de vorige aflevering van dit tijdschrift (blz. 231) werd o.m. opgenomen het rondschrijven van den 1en Gouvernements Secretaris inzake steunverlening aan de nationale industrie. Zoo iets, dan verdient deze circulaire warme belangstelling niet alleen, doch ook opvolging en naleving in den ruimsten zin van het woord.

Voorop sta, dat we in het generaal niet zulke groote voorstanders zijn eener kunstmatige bevoorrechtiging van bepaalde industriën. Vrije concurrentie op de open markt moge haar nadeelen hebben, zij is het eenige middel om in de toekomst, zij het ook, dat deze niet al te nabij is, te komen tot een Weltwirtschaft, waarin ieder land zijne natuurlijke voordeelen het best kan benutten.

Doch „à la guerre comme à la guerre”. In den economischen oorlog, die thans woedt, kunnen we niet volstaan met afwachten wat de rest van de wereld aan Indië zal laten. We hebben de middelen te gebruiken die ons ten dienste staan om de welvaart van Indië en Nederland weder zoo hoog mogelijk op te voeren.

Aan alle zijden zien we, dat elk land zichzelf het naast tracht te zijn. Autarkie en fiscale muren, het zijn woorden, die een steeds dreigender beteekenis erlangen. Ieder land tracht afzetgebied voor zijn producten in het buitenland te verkrijgen en sluit daartegenover zooveel mogelijk de eigen grenzen voor het vreemde product. Dit te constateeren moge voldoende wezen, om ook onzerzijds zooveel mogelijk de wenken van de Regeering op te volgen.

Men kan de Nederlanders zeker niet verwijten, dat zij bij het aankopen van goederen een afkeer hebben van wat het buitenland levert. Integendeel, men beluistert nog wel eens de klacht dat het uitheemsche merk meer geliefd wordt dan het inheemsche product. Instinctief wordt ook hier te lande dikwijls verkozen wat van buiten tot ons komt, boven hetgeen het land zelf produceert. Deze eigenschap in dezen tijd bot te vieren staat gelijk met een poging tot een economischen zelfmoord.

Nederlandsch-Indië is in hoofdzaak een landbouw gebied. Doch meer en meer blijkt, dat de bevolking speciaal van Java een zoodanige dichtheid heeft gekregen, dat de industrie mede een middel van bestaan zal moeten worden of weer zal moeten worden.

De overheid, ook de locale overheid, moet hierbij zooveel mogelijk stimuleerend werken. De nationale industrie, moet door nationale krachten worden opgeheven tot hooger peil. Geef haar ruimte om adem te halen, om zich te ontwikkelen.

Nu zal in theorie ieder het wel met deze beschouwingen eens zijn, maar de practijk geeft afwijkende dingen te aanschouwen. Zoodra de prijs van het nationale product wat hooger is, neemt de liefde er voor de vlucht. Het buitenlandsche product heeft dikwijls waarborgen van goede kwaliteit, die het inheemsche mist of vooralsnog mist.

Maar de zaak der nationale industrie is van te groot belang dan dat men haar alleen zou mogen laten staan. Zij mag hier offers vragen van een ieder hier te lande. Ook van de Locale Overheid, van de Autonome Ressorten.

De verzorging der Werkloozen is een sympathiek werk. Maar veel beter ware het indien ieder arbeid had. Een gematigd streven in de richting van een bescheiden autarkie, desnoods van Nederland en Ned.-Indië samen, kan in dezen tijd een heilzame werking hebben.

Natuurlijk mag van de nationale industrie worden verwacht, dat zij de kwaliteit harer producten zooveel mogelijk opvoert en hare prijzen binnen niet al te ruime grenzen houdt. De liefde kan niet van een kant komen. Het minderwaardige product doodt zichzelf en de hooge prijs komt in botsing met de bezuiniging, die overal hoogtij viert. Doch de groote stelregel moet wezen: Bij gelijke kwaliteit en gelijken prijs, *altijd zonder uitzondering*, het nationale product. Maar bovendien mag bij eenig verschil ten ongunste der eigen nijverheidsproducten, indien dit niet al te groot is, de eigen schatkist wel eens benadeeld worden ten bate van het algemeen belang.

In elk geval moet in dezen tijd afdoende en systematisch gebroken worden met de idee, dat nationaal vanzelf reeds beteekent minderwaardig. Alles wat zweemt naar overblijfsel van deze wijze van denken moet met wortel en tak worden uitgeroeid.

Wij hopen dan ook dat deze circulaire bij de autonome ressorten een hartelijk onthaal zal vinden niet alleen, maar ook richtsnoer zal worden voor het leven. Verder, dat de Raden er naar zullen streven, dat alle grootere en kleinere dienstchefs worden doordrongen van de belangrijkheid dezer gedachte voor de welvaart van Indië in het algemeen en de Autonome Ressorten in het bijzonder. Want alleen in innige en principieele samenwerking ligt hier heil.

Den Heer Ir. Quant wenschen we een vruchtbaren arbeid, een aangename en vlotte samenwerking met de Raden. Onzerzijds kan hij op den meest volledige steun rekenen.

G. de RAAD.

Semarang, 18 Juli 1933.

ADMINISTRATIEVE JURIS- PRUDENTIE.

53. B. G. S. 11 Juli 1933 No. 2026a/A

** Vuurwerkbelasting. Het verdient geen aanbeveling in de vuurwerkbelastingverordening den verkoop van vuurwerk aan een vergunning te binden.*

In de vuurwerkbelastingverordening van het regentschap Grisse was een bepaling opgenomen, waarbij onder strafbedreiging aan een ieder verboden werd zonder voorafgaande vergunning van den Regent vuurwerk te verkoopen of anders dan tot eigen gebruik in voorraad te hebben.

De Regeering opperde hiertegen de volgende bezwaren.

Het was de Regeering niet duidelijk, welke vergunning de raad hier op het oog had. Ingevolge artikel 7 der Vuurwerkordonnantie-1932 is een vergunning noodig voor den handel in vuurwerk, welke vergunning krachtens artikel 4 lid 2 jo. artikel 14 van de Regeeringsverordening van 7 Januari 1933 (Staatsblad No. 10) binnen de regentschappen wordt verleend door den Regent.

Het opnemen van een bepaling in de verordening, dat het verboden is, vuurwerk te verkoopen zonder voorafgaande vergunning als bedoeld in artikel 7 der Vuurwerkordonnantie, heeft echter geen zin, omdat dit feit reeds bij artikel 13 lid 2 dier ordonnantie strafbaar is gesteld.

Aangezien de strafmaat der ordonnantie hooger is dan die van de onderwerpelijke verordening, zou artikel 6 dan zelfs ongeoorloofd zijn.

Het was echter ook mogelijk, dat de raad naast de vergunning, bedoeld in artikel 7 der Vuurwerkordonnantie, nog een speciale vergunning wilde eischen, zulks uitsluitend met het oog op de verschuldigde vuurwerkbelasting. Het eischen van een dergelijke vergunning verdient echter, al is zulks niet ongeoorloofd, naar het oordeel der Regeering geen aanbeveling, omdat het stelsel van dubbele vergunningen in de praktijk tot misverstand aanleiding geeft.

In verband hiermede gaf de Regeering in overweging te bepalen, dat het verboden is vuurwerk te verkoopen of anders dan tot eigen gebruik in voorraad te hebben zonder daarvan aangifte te doen.

54. B. G. S. 3 Juli 1933 No. 1928/A

Redactie van de bepaling regelende de toepassing van de voorschriften eener verordening ten aanzien van rechtspersonen.

Naar aanleiding van een daaromtrent door het College van Gedeputeerden van de provincie Midden-Java voorgebrachte kwestie, is bij het in

hoofde dezes aangehaalde Regeeringsschrijven een uiteenzetting gegeven nopens de strekking en de redactie van de in verordeningen van lagere gemeenschappen op te nemen bepaling, regelende de toepassing van de voorschriften der verordening ten aanzien van rechtspersonen.

Het standpunt van de Regeering te dier zake komt op het volgende neer.

Een bepaling, welke bij voorbaat aangeeft, wie bij het optreden van een rechtspersoon tegenover de overheid aansprakelijk is, levert voor de nakoming van in een verordening opgelegde verplichtingen, zooals het doen van de aangifte, de betaling van de belasting enz., uit den aard der zaak veel gemak op, ook omdat misverstand en gechicaner daardoor worden uitgesloten.

Het hierbedoelde voorschrift is mede van belang, indien de in de betreffende verordening opgelegde verplichtingen of verboden door straf worden gesanctionneerd, aangezien de rechtspersoon immers zelf niet strafrechtelijk aansprakelijk kan worden gesteld. Hoewel het mogelijk is, dat ook zonder wettelijke voorziening de rechter in een bepaald geval de veroordeeling zal uitspreken tegen den natuurlijke persoon, die namens de rechtspersoon de geboden handeling verrichtte, het zal toch een niet te onderschatten voordeel opleveren, als in de verordening zelve is vastgelegd, welke natuurlijke persoon in die gevallen tot nakomen van de door straf gesanctioneerde bepalingen verplicht is, wanneer het een rechtspersoon betreft.

Ten einde nu in deze moeilijkheden te voorzien, is het wenschelijk in verordeningen een regeling te treffen nopens de toepasselijkheid harer voorschriften, voorzoover daarbij rechtspersonen betrokken zijn. De oplossing is daarbij te zoeken in die richting, dat wordt bepaald, dat de voorschriften der verordening in die gevallen geacht worden geschreven te zijn voor de bestuurders van de rechtspersoon, zoodat deze hoofdelijk voor het nakomen van de voorschriften der verordening aansprakelijk worden gesteld.

Het opnemen van een bepaling nopens rechtspersonen heeft uiteraard niet ten doel een ander dan den overtreder strafbaar te stellen. Het gaat erom te bepalen, tegen wie de verbodsbepaling in een bepaald geval geacht moet worden gericht te zijn, wie dus de overtreding kan plegen en daardoor als overtreder kan worden gestraft.

Hiervan kan niet het gevolg zijn, dat door de strafsanctie de bestuurder van een rechtspersoon wordt getroffen die aan de overtreding onschuldig is, althans voorzoover van die onschuld voor den rechter blijkt. In artikel 59 van het strafwetboek, dat ingevolge artikel 103 van dat wetboek ook toepasselijk is op feiten, waarop bij andere wettelijke voorschriften straf is gelegd, is immers bepaald dat in gevallen, waarin wegens overtreding straf

wordt bepaald tegen bestuurders, leden van eenig bestuur of commissarissen, geen straf wordt uitgesproken tegen den bestuurder of commissaris, van wien blijkt, dat de overtreding buiten zijn toedoen is gepleegd.

Het opnemen van een bepaling ten aanzien van rechtspersonen is dan ook met betrekking tot verbodsbepalingen, wel degelijk gewenscht, omdat het geval zich kan voordoen, dat de verboden handeling uitgaat van een rechtspersoon.

Wat betreft de gebodsbepalingen, kan de vraag rijzen, of het opnemen van een bepaling regelende de toepasselijkheid van de verordening ten aanzien van rechtspersonen, wel geoorloofd is met het oog op het in de organieke ordonnanties voorkomende voorschrift, dat de raad niet bevoegd is een regeling te treffen omtrent punten, waaromtrent voorzien is bij een algemeene verordening.

Immers, in verschillende algemeene verordeningen is vastgelegd, wie bevoegd is namens de rechtspersoon handelend op te treden. Voor zooveel betreft de privaatrechtelijke rechtspersonen kan worden verwezen naar den negenden titel van het derde boek van het Burgerlijk Wetboek, naar de Koninklijke besluiten van 28 Maart 1870 (Staatsblad No. 64) en van 7 April 1915 (Staatsblad No. 431 jo. Stbl. 1916 No. 443) en naar den derden titel van het eerste boek van het Wetboek van Koophandel enz.; voor de publiekrechtelijke rechtspersonen naar de Indische Staatsregeling en de Provincie-, Regentschaps- en Stads-gemeente-ordonnanties.

De Regeering is echter van oordeel, dat de evenaangehaalde algemeene verordeningen t. a. v. privaatrechtelijke rechtspersonen slechts aangeven, wie in het algemeen bevoegd is namens een rechtspersoon te handelen, tenzij bij de statuten of reglementen anders is bepaald. Zulks brengt echter niet mede, dat in verordeningen niet bepaalde verplichtingen onder strafbedreiging speciaal aan de bestuurders, de commissarissen of bedrijfsleiders zouden worden opgelegd. Dat de wetgever die mogelijkheid erkent, blijkt al uit hoogerangehaald artikel 59 jo. artikel 103 van het strafwetboek.

Conflicten tusschen de bij verordening opgelegde verplichtingen en de bevoegdheid van een bestuurder of commissaris, zooals die in de statuten is omschreven, zullen zich niet gauw voordoen. Mocht zulks wel het geval zijn, dan kan hierin een disculpatie-mogelijkheid voor den betrokken bestuurder of commissaris gelegen zijn.

Wat de publiekrechtelijke rechtspersonen betreft, achtte de Regeering deze aangelegenheid van te weinig praktisch belang om haar uitvoerig te beschouwen, aangezien in de praktijk dit geval nauwelijks denkbaar is.

Resumeerende komt de Regeering derhalve tot

de conclusie, dat het zoowel ten aanzien van de verbods- als van de gebodsbepalingen noodig kan zijn vast te leggen, tegen welken natuurlijke persoon zij geacht worden gericht te zijn voor het geval een rechtspersoon door middel van zijn organen, een handeling verricht of nalaat in strijd met die voorschriften, of dergelijke handelingen doet plegen dan wel het plegen daarvan uitlokt, derhalve tegen hen die de handelingen feitelijk veelal namens de rechtspersoon verrichten, dat zijn de bestuurders en bij hunne ontstentenis de vertegenwoordigers.

In verband met het vorenstaande acht de Regeering de volgende redactie het best aan bovenomschreven doel te beantwoorden:

„De verplichting tot naleving van de bepalingen dezer verordening rust in de gevallen, waarin zij toepassing moet vinden ten aanzien van een rechtspersoon, op de leden van het bestuur of bij ontstentenis van die leden, op den vertegenwoordiger van den rechtspersoon.”

55. B. G. S. 14 Juli 1932 No. 2064/A.

Bevoegdheid tot krachtdadig optreden van gemeentelijk brandweerpersoneel zonder politiehuis.

De verordening van den Stadsgemeenteraad van Soerabaja tot bevordering der veiligheid in gebouwen bestemd voor voorstellingen, feestelijkheden, vergaderingen enz. bevat o.m. de bepaling, dat het met het toezicht belaste gemeentelijke brandweerpersoneel bevoegd is bezoekers die de bij of krachtens die verordening gegeven veiligheidsvoorschriften niet nakomen, te gelasten het gebouw terstond te verlaten en hiertoe alle zoodanige maatregelen te treffen als dienstig zullen blijken.

Voorts houdt genoemde verordening de bepaling in, dat, in geval van niet-naleving van de gegeven veiligheidsvoorschriften gevaar voor menschenlevens te duchten is, het brandweerpersoneel bevoegd is om den gebruiker van het gebouw te gelasten een voorstelling of vergadering onmiddellijk te beëindigen en hiertoe alle zoodanige maatregelen te treffen als dienstig zullen blijken.

Bij de Regeering werd nu de vraag voorgebracht, of het brandweerpersoneel krachtens evengemelde bepaling bevoegd is om bij overtreding daarvan zelfstandig zonder politie-assistentie daadwerkelijk in te grijpen, in dien zin, dat b. v. bezoekers die zich schuldig maken aan rooken op plaatsen, waar zulks verboden is, door hen met geweld worden verwijderd.

Naar aanleiding van deze vraag deelde de Regeering het volgende mede.

De in bovengemelde bepalingen vervatte regeling der bevoegdheid van het bij voorstellingen

en vergaderingen toezicht houdend brandweerpersoneel betreft naar het oordeel der Regeering niet een punt, waaromtrent in den zin van artikel 75 der Stads Gemeenteordonnantie reeds is voorzien bij een algemeene of provinciale, voor het gebied der gemeente Soerabaja geldende verordening. Evenmin valt eenig ander wettelijk voorstel aan te wijzen, op grond waarvan de onderhavige bepaling niet verbindend zou zijn.

Hoewel het in het algemeen niet gewenscht is, dat in locale verordeningen bijzondere opsporingsambtenaren bevoegd worden verklaard geweld te gebruiken tegen overtreders van daarin vervatte regelen, kan aan de dienstdoende brandweerlieden wel de bevoegdheid worden toegekend om zoo noodig personen, die ook na uitdrukkelijke voorhouding hunner wettelijke verplichtingen terzake blijven weigeren zich daarnaar te gedragen en aldus de veiligheid van de in het gebouw vergaderden moedwillig in gevaar brengen, daaruit krachtadig te verwijderen. Voldoende motief is in deze gelegen in de gewichtige belangen, waarvoor het brandweerpersoneel heeft te waken en de zeer bijzondere situatie, waarin dat corps van ambtenaren zich bij de uitoefening zijner functie bevindt.

Terwijl het uiteraard wenschelijk zal zijn, dat de brandweerlieden onder zulke omstandigheden zich van politie-assistentie verzekeren en krachtadig ingrijpen overlaten aan politieambtenaren, tot wier taak zoodanig optreden behoort, zal het brandweerpersoneel, naar der Regeering meening daar waar snelle en doortastende actie noodzakelijk is, ook persoonlijk en op eigen initiatief aldus mogen ingrijpen, zonder verplicht te zijn, vooraf politiehulp in te roepen, welke misschien niet tijdig beschikbaar is.

Dr. H. J. LEVELT.

56. Gedeputeerden Oost-Java; besluit 25 Juli 1932 No. A 2/3/7.

Ingevolge artikel 63, lid 1, der Kiesordonnantie-Gemeenteraden kan het hoofdstembureau nader beslissen over de waarde van een stembiljet, waaromtrent het betrokken stembureau reeds krachtens artikel 57, lid 4, dier ordonnantie een beslissing heeft genomen, doch behoeft zulks niet te doen.

Door enkele leden van een stadsgemeenteraad werd een bezwaarschrift ingediend tegen de toelating als lid van een verkozene tot dien raad op grond van het feit, dat bij de verkiezingen de stembureaux van de onderscheidene stemdistricten geen uniformiteit hebben betracht in de waardeering van de stembiljetten en daardoor niet met zekerheid is komen vast te staan, dat de betrokken candidaat ook inderdaad de meerderheid heeft

behaald, vooral nu die meerderheid slechts twee stemmen bedroeg. Weliswaar is door den voorzitter van het hoofdstembureau verklaard, dat op de betrokken stembureaux geen bezwaren door de kiezers werden ingebracht, terwijl de kiezers toch het recht hadden te verzoeken, dat de ongeldig verklaarde stembiljetten hun werden vertoond, doch verzoekers achtten hun bezwaar door deze mededeeling niet opgeheven, aangezien hun bezwaar juist gold de wèl-geldig verklaarde stembiljetten, die juist niet aan de kiezers werden vertoond.

Het College van Gedeputeerden overwoog hieromtrent, dat blijkens het proces-verbaal van de zitting van het hoofdstembureau door twee in het lokaal aanwezige kiezers t.a.v. de desbetreffende stemming als bezwaren naar voren zijn gebracht, dat bij de beoordeeling van de al of niet geldigheid van een stembiljet in de verschillende stembureaux niet dezelfde maatstaf zou zijn aangelegd;

dat echter desgevraagd deze kiezers geen bepaald geval konden aanwijzen, doch verklaarden slechts den indruk te hebben gekregen, dat de interpretatie van de bepalingen omtrent de ongeldigheid der stembiljetten in de vier stembureaux niet geheel dezelfde was geweest;

dat vervolgens het hoofdstembureau de proces-verbaal van de verschillende stembureaux heeft onderzocht, waarbij gebleken is, dat in geen dier bureaux tegen de al of niet geldigheid van een biljet eenig bezwaar is ingebracht en dat bij de beoordeeling van de waarde der biljetten de voorschriften van de Kiesordonnantie-Gemeenteraden is gevolgd;

dat ingevolge artikel 57, lid 4, der Kiesordonnantie-Gemeenteraden het betrokken stembureau beslist over de waarde van een stembiljet;

dat ingevolge artikel 63 der Kiesordonnantie-Gemeenteraden het hoofdstembureau in tweede instantie „kan” beslissen over de waarde van een stembiljet;

dat het hoofdstembureau van deze bevoegdheid nu geen gebruik heeft gemaakt; dat i.v.m. een en ander de toelating van den verkozene tot lid van den stadsgemeenteraad geacht moet worden ten rechte te zijn geschied.

57. Gedeputeerden Oost-Java; besluit 25 Juli 1932 No. A 2/3/7.

„Stemming” van artikel 46 der Kiesordonnantie-Gemeenteraden. Blijkens de bewoordingen van de artt. 47 en 48, lid 1, dier ordonnantie vangt de stemming aan bij de inlevering van de oproepingskaart van art. 35 tegen ontvangst daarop van het stembiljet. Na ontvangst daarvan neemt de kiezer aan de stemming deel en wordt vervolgens tot de stembus toegelaten. Deze handelingen vormen één ononderbroken geheel, zoodat geen kiezer tot

de stembus mag worden toegelaten, die — b. v. door het stemlokaal te verlaten — geheel vrijwillig zijn deelneming aan de stemming heeft beëindigd.

Door dezelfde leden werd gelijktijdig een bezwaar ingediend tegen de toelating van een anderen verkozene tot den stadsgemeenteraad op grond van het feit, dat in een der stemdistricten een kiezer onwettig niet tot de stembus zou zijn toegelaten, hetgeen invloed kan hebben gehad op den uitslag van de stemming, aangezien de verkozene slechts één stem meer dan de volstrekte meerderheid behaalde.

Het geval heeft zich nl. voorgedaan, dat een der kiezers na ontvangst van het stembiljet zich in strijd met het voorschrift, vervat in artikel 48, lid 1, der Kiesordonnantie-Gemeenteraden, buiten het stemlokaal heeft gegeven en na terugkomst daarin door den voorzitter van het betrokken stembureau met beroep op het bepaalde in artikel 51, lid 1, van evenvermelde ordonnantie niet tot de stembus is toegelaten. Luidens de verklaring van een der leden van dat stembureau zou de voorzitter den kiezer *niet* hebben gewaarschuwd, dat hij een voorschrift van de Kiesordonnantie-Gemeenteraden niet navolgde, zoodat deze wel tot de stembus had behooren te worden toegelaten' terwijl de voorzitter heeft verklaard, dat hij evenals aan iederen anderen kiezer ook aan dezen kiezer heeft gezegd zich dadelijk met het stembiljet naar het stemhokje te begeven, welke verklaring bevestigd is door het derde lid van het stembureau.

Het eerstbedoelde lid van het stembureau nu was van oordeel, dat een dergelijke mededeeling aan een kiezer niet als een waarschuwing doch slechts als een aanwijzing kan worden beschouwd en dat overigens de kiezer een waarschuwing had moeten ontvangen op het moment, dat hij het stemlokaal ging verlaten. Op grond hiervan meenden ook verzoekers, dat de betrokken kiezer onwettig niet tot de stembus is toegelaten.

Ten aanzien van de hiervoren weergegeven bezwaren heeft het College van Gedeputeerden overwogen, dat voorop dient te worden gesteld, dat blijkens de bewoordingen van de artt. 47 en 48, lid 1, der Kiesordonnantie-Gemeenteraden de stemming aanvangt bij de inlevering van de oproepingskaart, bedoeld in art. 35 der ordonnantie, tegen ontvangst daarop van het stembiljet. Na ontvangst van het stembiljet neemt de kiezer deel aan de stemming en wordt vervolgens tot de stembus toegelaten. Deze handelingen vormen een ononderbroken geheel, zoodat geen kiezer tot de stembus mag worden toegelaten, die niet eerst tot de stemming is toegelaten.

In het onderhavig geval nu had de kiezer zijn oproepingskaart ingeleverd, was tot de stemming toegelaten en had aan de stemming deelgenomen,

maar, voordat hij tot de stembus was toegelaten' beëindigde hij geheel vrijwillig zijn deelneming aan de stemming. Deze kiezer zou derhalve, om opnieuw tot de stembus te worden toegelaten, eerst opnieuw tot de stemming moeten worden toegelaten. Dit laatste nu was niet meer mogelijk, aangezien hij zijn oproepingskaart niet meer in zijn bezit had en hem niet ingevolge art. 35, lid 3, der Kiesordonnantie-Gemeenteraden een duplicaat kan worden uitgereikt, nu hij toch zijn oproepingskaart wel ontvangen en niet verloren, immers reeds ingeleverd had.

In het desbetreffende besluit van den stadsgemeenteraad was overwogen, dat de aanwijzing van den voorzitter van het stembureau, gericht tot elken kiezer, zich met het uitgereikte stembiljet naar de daarvoor bestemde lessenaar te begeven, naar het oordeel van de meerderheid van den raad als een waarschuwing, bedoeld in art. 51 der Kiesordonnantie-Gemeenteraden, is te beschouwen, aan welke waarschuwing geen gevolg werd gegeven, zoodat het niet-toelaten van den betrokken kiezer tot de stembus door den voorzitter ten rechte is geschied.

Het College van Gedeputeerden kwam evenwel, zooals hiervoren bleek, tot de slotsom, dat in evenvermeld besluit van den gemeenteraad *niet* had moeten zijn overwogen, dat het niet toelaten van den betrokken kiezer tot de *stembus* ten rechte was geschied, doch het niet toelaten tot een *nieuwe stemming*, zoodat het besluit van den raad tot toelating van den verkozene tot lid, zij het op andere gronden, toch ten rechte was genomen.

Mr. C. M. J. HERCKENRATH.

De bevoegdheid van brandweerpersoneel om bij voorstellingen, e.d. daadwerkelijk tegen overtreders op te treden.

De verordening tot bevordering der veiligheid in gebouwen bestemd voor voorstellingen, feestelijkheden, vergaderingen etc. der Gemeente Soerabaja bevat o.m. de bepaling, dat het met het toezicht belaste gemeentelijke brandweerpersoneel bevoegd is bezoekers, die de bij of krachtens genoemde verordening gegeven veiligheidsvoorschriften niet nakomen, te gelasten het gebouw terstond te verlaten en hiertoe alle zoodanige maatregelen te treffen als dienstig zullen blijken.

Naast de bovengenoemde bevat bedoelde verordening mede de bepaling, dat in geval als gevolg van niet-naveling van de gegeven veiligheidsvoorschriften gevaar voor menschenlevens te duchten is, het brandweerpersoneel bevoegd is om den gebruiker van het gebouw te gelasten een voorstelling of vergadering onmiddellijk te

beeindigen en hiertoe alle zoodanige maatregelen te treffen als dienstig zullen blijken.

Bedoelde bepalingen deden de vraag rijzen in hoever het brandweerpersoneel wettelijk bevoegd moet worden geacht *daadwerkelijk* tegen overtreders op te treden.

Op deze vraag werd door de Regeering als volgt geantwoord:

De in dit artikellid vervatte regeling der bevoegdheid van het bij voorstellingen en vergaderingen toezicht houdend brandweerpersoneel betreft naar het oordeel van Zijne Excellentie niet een punt, waaromtrent in den zin van art. 75 der Stads-gemeente-Ordonnantie reeds is voorzien bij een algemeene of provinciale, voor het grondgebied der gemeente Soerabaja geldende verordening. Evenmin valt eenig ander wettelijk voorschrift aan te wijzen op grond waarvan de onderhavige bepaling niet verbindend zou zijn.

Hoewel het in het algemeen niet gewenscht is, dat in locale verordeningen bijzondere opsporings-ambtenaren bevoegd worden verklaard geweld te gebruiken tegen overtreders van daarin vervatte regelen, kan aan de dienstdoende brandweerlieden wel de bevoegdheid worden toegekend om zoonoodig personen, die ook na uitdrukkelijke voorhouding hunner wettelijke verplichtingen terzake blijven weigeren zich daarnaar te gedragen en aldus de veiligheid van de in het gebouw vergaderden moedwillig in gevaar brengen, daaruit krachtadig te verwijderen. Voldoende motief is ten deze gelegen in de gewichtige belangen, waarvoor het brandweerpersoneel heeft te waken en de zeer bijzondere situatie, waarin dat corps van ambtenaren zich bij de uitoefening zijner functie bevindt.

Terwijl het uiteraard veelal wenschelijk zal zijn, dat de brandweerlieden onder zulke omstandigheden zich van politieassistentie verzekeren en krachtadig ingrijpen overlaten aan politieambtenaren, tot wier taak zoodanig optreden behoort, zal het brandweerpersoneel, naar 's Landvoogds meening, daar waar snelle en doortastende actie noodzakelijk is, ook persoonlijk en op eigen initiatief aldus mogen ingrijpen zonder verplicht te zijn, vooraf politiehulp in te roepen, welke misschien niet tijdig beschikbaar is.

Mr. B. SCHATTENKERK.

UIT DEN VOLKSRAAD.

Salariskorting. In het afdeulingsverslag Begroeting 1933/4 werd de volgende opmerking gemaakt :

In overeenstemming met het voornemen der Nederlandsche Regeering, om aldaar van de gemeenten te eischen, dat zij een overeenkomstige salariskorting voor het gemeentepersoneel invoeren als voor de Rijksambtenaren wordt vastgesteld, drongen verschillende leden er op aan, de autonome gemeenschappen hier te lande langs directen of indirecten weg tot een salariskorting te verplichten, overeenkomende met die op de bezoldiging der landsdienaren. Sommigen wilden nog verder gaan en ook de salarissen, toelagenregelingen en afvloeiingsbepalingen laten overeenkomen met die, welke het Land vaststelt.

De Regeering heeft hierop als volgt geantwoord :

Naar aanleiding van den door verschillende leden uitgeoefenden aandrang om de autonome gemeenschappen h. t. l. langs directen of indirecten weg te verplichten tot een salariskorting, overeenkomende met die op de bezoldiging der landsdienaren, kan worden medegedeeld, dat het grootste deel der lagere ressorten reeds de salarispolitiek van het Land heeft overgenomen. Het treffen van dwingende maatregelen ten aanzien van die gemeenschappen, welke een lagere salariskorting dan het Land hebben toegepast, vormt nog een punt van overweging.

Opgemerkt moge worden, dat in bepaalde gevallen voor een mindere salariskorting grond kan bestaan, indien bv. het salarissstelsel van het locale ressort reeds op een lagere niveau was ingesteld dan dat van het Land. Met het door sommige leden ingenomen standpunt, dat de locale salarissen, toelagen, regelingen en afvloeiingsbepalingen dienen overeen te komen met die, welke het Land vaststelt, kan de Regeering in zooverre meegaan, dat ook naar Haar oordeel een juiste verhouding moet bestaan tusschen de bedoelde Landsregelingen en die der openbare gemeenschappen. Voor een algeheele gelijkheid daartusschen ziet de Regeering evenwel geen goeden grond, terwijl Zij een zoodanige concordantie ook niet steeds in het algemeen belang zou achten.

Detacheering van ambtenaren. Hierover lezen wij in het afdeulingsverslag het volgende :

Eenige leden gaven in overweging met de verschillende autonome rechtsgemeenschappen (provincies en locale ressorten) tot overeenstemming te komen nopens een detacheering bij het Land, en omgekeerd landsdienaren bij die gemeenschappen, van bekwame ambtenaren, zoowel Europeesche als Inheemsche. De dienst van Land en autonome gemeenschap zal er door gebaat worden.

Naar aanleiding hiervan merkt de Regeering het volgende op :

De door eenige leden gedane suggestie om met de lagere gemeenschappen tot overeenstemming te komen nopens een detachering van locale ambtenaren bij den Landsdienst en omgekeerd van landsdienaren bij de locale ressorten, is een vraagstuk, dat ten nauwste samenhangt met het bij de Regeering in behandeling zijnde algemeene vraagstuk van de personeelsvoorziening bij de locale gemeenschappen, en waaraan derhalve in ruimer verband aandacht zal worden gewijd. De Regeering acht het thans nog niet den tijd om nader op de gedane suggesties in te gaan.

Bevordering van de Indische Nijverheid. In het aan den Volksraad aangeboden Economisch Werkplan deelt de Regeering hierover het volgende mede :

Ter bevordering van de Indische *nijverheid* maakt de Regeering in toenemende mate gebruik van den Indischen Centralen Aanschaffingsdienst. Deze is ingeschakeld bij het verleenen van steunorders aan de machine-industrie, voorts worden door zijn tusschenkomst bestellingen voor het Land en voor die locale gebiedsdeelen, welke daartoe het verzoek doen, zooveel mogelijk hier te lande geplaatst.

Teneinde dit laatste te bevorderen is een ordonnantie in bewerking, waarbij de inschakeling van den I. C. A. bij bestellingen van de lagere rechtsgemeenschappen beter geregeld wordt ; men moet aannemen dat ook deze gemeenschappen de inheemsche nijverheid zooveel wenschen te steunen als haar mogelijk is, waarbij natuurlijk prijs en kwaliteit een redelijke rol moeten spelen.

Er bestaat in het algemeen geen reden om hetgeen hier te lande technisch en economisch op behoorlijke wijze kan worden vervaardigd, uit het buitenland te betrekken. Wel bestaan in dit opzicht tradities, en relaties maar de ernst dezer tijden en de dringende behoefte aan werkverschaffing, bieden meer dan tot dusver het Indisch belang tot maatstaf te nemen.

In overweging is aan alle Landsdiensten op te dragen met name genoemde artikelen, welke uit het buitenland worden ingevoerd, doch tevens hier te lande tegen aannemelijke prijzen en in behoorlijke kwaliteiten worden vervaardigd, uitsluitend in Indië aan te schaffen. Deze artikelen zijn in hoofdzaak rijwielen, zeep, zwavel, zout, inkten en lakken, poetscrème, schoolbordenverf, verbandwatten, ijzerconstructie, schroefbouten, sluitringen, klinknagels, laschbouten, railspijkers, harmonica-gaas, vuurvaste materialen, aangemaakte verven, wegstampers, asfaltketels, wegkrabbers, ijzeren deuren en ramen, ijzeren fietsstandaards, harmonica-deuren en schuilhekken, koolteer, aarden buizen, bruin sanitair, onderdeelen van schroefpalen, bruggen, petroleum, benzine, gascokes, hars, ter-

pentijn, cement, zuurstof, sommige rubberartikelen en verschillende textielgoederen.

Ten einde aan bovengenoemden maatregel zoo ruim mogelijke werking te verleenen zal eveneens worden bepaald, dat aannemers van Landswerken, die daarvoor goederen moeten aanschaffen, welke in Indië worden vervaardigd, deze zooveel mogelijk van Indische bedrijven moeten betrekken.

Aangenomen mag worden, dat de lagere rechtsgemeenschappen zich zullen beijveren de Regeering op dezen weg te volgen en den economischen invloed, welke van haar bestellingen zal uitgaan, ten bate te doen komen van dit land.

De mogelijkheid bestaat — en deze is bijvoorbeeld op het gebied van de weefnijverheid geenszins denkbeeldig — dat door het buitenland fabrikaten worden ingevoerd, welke zoozeer op de Indische gelijken, dat men in de meening een Inheemsch product te verkrijgen, een buitenlandsch koopt. Deze mogelijkheid hoopt men uit te schakelen door eene ordonnantie, regelend de voorziening van hier te lande vervaardigde goederen met een stempel of etiket : „Indisch fabrikaat”. Ook een ontwerp-verpakkings ordonnantie, waarbij de vermelding van het land van herkomst in bepaalde gevallen verplicht wordt gesteld, is in voorbereiding. Deze laatste regeling zal ook de Nederlandsche nijverheid ten goede komen.

DECENTRALIANA.

De Semarangsche Terreinenbelasting. De heer Li Tjwan Tien heeft ons een artikel over de Semarangsche terreinenbelasting ter plaatsing aangeboden.

Ofschoon de daarin naar voren gebrachte bezwaren de Semarangsche terreinenbelasting van vóór 1933 betreffen en in de daarvoor in de plaats getreden nieuwe terreinenbelasting de heffing op geheel andere wijze geregeld is dan die der oude belasting, nemen wij het aangeboden artikel toch hieronder op. Wij hebben dan tevens gelegenheid daarop te laten aansluiten een ons eveneens ter plaatsing aangeboden weerlegging van de door den heer Li Tjwan Tien naar voren gebrachte bezwaren.

Het is een verblijdend teeken dat volgens „De Locomotief” van 6 Juli j.l. in het afdeelvingsverslag van den Volksraad bij het hoofdstuk „Financiën” de aandacht werd gevestigd op een *misstand* bij de terreinenbelasting van de gemeente Semarang, beschreven in het Bonds-orgaan van Chung Hwa Hui van December 1932 en Maart 1933.

Al grooter wordt nu de kans, dat eenmaal zal worden ingezien, dat de wijze, waarop de Stads-gemeenteraad van Semarang de terreinenbelasting-verordening heeft toegepast, tegen kritiek geen stand houdt.

Naar het oordeel van het College van Gedeputeerden van Midden Java en ook naar onze overtuiging is de terreinenbelasting inderdaad in strijd met het algemeen belang geheven, omdat de toepassing in strijd met de wet en met de letter en den geest der verordening is geschied.

De geest of het doel der belasting toch kan niet anders zijn dan de onbebouwde en de bebouwde gronden in *gelijke mate* in de gemeentelijke huishouding te doen bijdragen, terwijl de praktijk te zien geeft, dat van den onbebouwden grond *5 maal* zwaarder wordt geheven dan van den bebouwden grond; een en ander is reeds zeer duidelijk aangetoond in genoemd Bonds-orgaan van Chung Hwa Hui Nos. 3 en 4 van den 1sten jaargang.

Wat de strijdigheid met de wet betreft, men vraagt zich met verbazing af hoe het mogelijk is, dat de Stads-gemeenteraad van Semarang bij de toepassing der terreinenbelastingverordening van oordeel kan zijn, dat bebouwing van een groot stuk grond van $\pm 1.500.000 \text{ M}^2$ zonder wegen, waterafvoerleidingen, open erven, enz. niet onmogelijk en ongewenscht is en tegelijkertijd een dergelijke bebouwing verbiedt in verband met de verordeningen betreffende het bouwen, de netheid, de gezondheid, de rooilijnen, het openbaar verkeer, enz. Onbegrijpelijk is het ook hoe de Stads-gemeenteraad van Semarang kan oordeelen, dat bebouwing van een particulier land niet onmogelijk en niet ongewenscht is, terwijl iedereen kan weten dat die bebouwing door de afkondiging van Staatsblad 1918 No. 759 door de wet is ontraden (men leze maar eens art. 31 van Stbl. 1912 No. 480).

Dit fiscaal raadsel is onoplosbaar, maar de Stads-gemeenteraad van Semarang schijnt de oplossing toch te hebben gevonden en wel in de door zijn College van B. en W. gepropageerde leer: dat bij de interpretatie der terreinenbelastingverordening te dezen aanzien alleen de woorden van artikel 4, c, beslissend zijn, luidende dit voorschrift: „Geen belasting wordt geheven van terreinen, welker bebouwing *naar het oordeel van den gemeenteraad* onmogelijk of ongewenscht is.”

„Welnu, als de Raad maar oordeelt, dat de bebouwing van een terrein van $\pm 1.500.000 \text{ M}^2$ zonder wegen, open erven, waterafvoerleidingen, plantsoenen *niet* ongewenscht en *niet* onmogelijk is — zooals steeds is geschied — dan is de vrijstelling van art. 4 c niet van toepassing”, aldus de Raad.

Deze rechtsvinding van den Stads-gemeenteraad van Semarang moet als ondeugdelijk worden

verworpen, immers dat oordeel bevat een onwaarachtigheid, het komt in botsing met wat de Raad zelf heeft voorgeschreven in zijn verordeningen betreffende het bouwen, de netheid, de gezondheid, de rooilijnen, het openbaar verkeer enz. Het is duidelijk, dat dat oordeel geen ander belang heeft of kan hebben, geen andere bedoeling bestaat of kan bestaan dan om door dat oordeel de bepaling in art. 4 c te ontduiken.

Moet deze fraus legis niettemin worden gehandhaafd?

's Raads oordeel, dat bebouwing van een terrein van $\pm 1.500.000 \text{ M}^2$ zonder wegen, waterafvoerleidingen, plantsoenen, open erven, enz. niet ongewenscht en niet onmogelijk is, moet naar o.i. als strijdig met de wet betreffende het bouwen, de rooilijnen, enz. en met voormeld art. 31 en wanorde scheppend worden vernietigd; het is trouwens toch ook ondenkbaar, dat het recht tegelijk kan toelaten en verbieden, tegelijk kan aanmoedigen en ontraden.

Zeer leerzaam is op dit stuk de leer van Prof. Scholten in zijn Asser's Algemeen Deel, o. m. blz. 45, welke hier moge worden aangehaald:

„Zoo dikwijls stelt men het voor alsof het op deze beide of op een van beide aankomt: bedoeling van den wetgever of de woorden naar spraakgebruik.

Toch zijn beide slechts middelen om den zin van een wetsbepaling te leeren kennen, niet meer.

Voor het zoeken van het concrete recht, ook voor zoover het op het gezag van de wet steunt, is dat slechts een deel van den te verrichten arbeid.

Immers het is nooit een enkele wetsbepaling, het is altijd het recht in zijn geheel, dat in de toepassing wordt gehandhaafd. Bij het zoeken naar bedoeling of spraakgebruik ziet men de bepaling op zich zelf, doch iedere wetsbepaling maakt deel uit van een min of meer uitgebreide wet, die wet weer van de wetgeving in het algemeen, de wetgeving van het geheele samenstel van het recht. Dat samenstel vormt een systeem, d. w. z., er is samenhang en eenheid, het eene voorschrift onderstelt het andere, tegenspraak tusschen de regels onderling is uitgesloten, het recht kan niet bevelen en verbieden, voorschrijven en ontraden tegelijk.

Iedere nieuwe regel, dien de wetgever uitvaardigt, wordt in dit systeem opgenomen, hij ondergaat daarvan den invloed, wordt in verband met andere toegepast, uit de andere geïnterpreteerd.

De systematische interpretatie is een van de noodzakelijke vormen der rechtsvinding.”

L
Sem
bev
and
hij
staa
V
vraa
waa
enz.
bela
nem
toep
over
met
ever
H
drac
Mid
met
Stad
op l
ona
lijkh
een
spra

T
Tier
plaa
T
volg
N
van
den
van
ik U
te v
D
z. i.
verc
indie
van
No.
als
bedc
eind
bedc
vend
4 su
artik
en g
aanr
bela
zoo
„Ge

De vraag is nu of de Stadsgemeenteraad van Semarang in zijn bij artikel 4 c door de wet gegeven bevoegdheid tot oordeelen met uitsluiting van anderen in dat oordeel zoo onbegrensd vrij is, dat hij iets nieuws kan scheppen, ook iets dat onbestaanbaar en onwaarschijnlijk is.

Voor een bevestigende beantwoording van deze vraag bestaat in het geheel geen grond; te minder waar verwaarloozing van de bouwverordeningen, enz. heeft geleid tot heffingen, die het doel der belasting vijfmalen voorbijschieten, terwijl inachtneming van die bouwverordeningen enz. bij de toepassing van meergenoemd art. 4 c geheel in overeenstemming is met de strekking der belasting, met name: de bebouwde en onbebouwde gronden *even zwaar* te belasten.

Het is te hopen, dat de Regeering op de voordracht van het College van Gedeputeerden van Midden Java tot vernietiging wegens strijdigheid met het algemeen belang van een besluit van den Stadsgemeenteraad van Semarang, dat gegrond is op het hier gesignaleerde „oordeel”, niet langer onaandoenlijk blijft, maar van haar verantwoordelijkheid en den ernst der zaak bewust spoedig tot een uitspraak komt, die verantwoord is, een uitspraak, waarvan de rechter kan getuigen:

ik kan niet anders.

Tot zoover het artikel van den heer Li Tjwan Tien, hetwelk reeds in de Locomotief 20 Juli plaatsing vond.

Thans laten wij de ons aangeboden weerlegging volgen.

Naar aanleiding van het in de Locomotief van van 20 Juli j. l. opgenomen ingezonden stuk van den heer L. over de door den Stadsgemeenteraad van Semarang geheven terreinenbelasting, moge ik Uwe Redactie beleefd verzoeken wel een plaats te willen inruimen voor het ondervolgende:

De geachte inzender heeft het o. m. over de z. i. hooge tarieven der oude Terreinenbelastingverordening en hij zou er goed aan gedaan hebben, indien hij zich hiertoe had beperkt. Afgescheiden van het feit dat de aanhaling van Staatsblad 1912 No. 480 ten aanzien van de onderhavige belasting als geheel misplaatst moet worden geacht (De bedoeling van Staatsblad 1918 No. 759 is geweest, eindelijk tot bebouwing van de door den heer L. bedoelde particuliere landerijen te komen), is bovendien de interpretatie door inzender van artikel 4 sub c der oude verordening geheel onjuist. In artikel 4 der verordening toch worden terreinen en gedeelten van terreinen genoemd, welke *niet* in aanmerking komen voor een aanslag in de terreinenbelasting; sub c, het door den geachten inzender zoo zeer gewraakte deel van dit artikel, luidt „Geen belasting wordt geheven van terreinen,

welker bebouwing naar het oordeel van den Gemeenteraad onmogelijk of ongewenscht is”.

Nu leest inzender hieruit, blijkens zijn betoog: „Alle terreinen zijn *à priori* belastbaar, tenzij de Gemeenteraad de bebouwing van onmogelijk dan wel ongewenscht acht”. Deze interpretatie moet als ten eenenmale onjuist worden verworpen, aangezien toch ook andere redenen de bebouwing van eenig terrein ongewenscht kunnen maken, bijvoorbeeld de ongezonde ligging van het terrein of wanneer het algemeen belang dit eischt, enz.

Op de toepasselijk verklaring van artikel 4 c op eenig terrein is n.m.b.m. dan ook geen beroep mogelijk, aangezien toch hiermede enkel een *gunst* wordt verleend, m. a. w. ook al zou eenig terrein zeer geschikt zijn voor bebouwing, dan heeft de Gemeenteraad niettemin het recht dat terrein om de een of andere reden van belasting vrij te stellen en kan geen andere autoriteit beslissen dat van bedoeld terrein alsnog terreinenbelasting dient te worden geheven.

Waar derhalve zulk een beslissing *nimmer* in het nadeel van belastingplichtigen kan uitvallen, behoort een doleantie daartegen, redelijker wijze gesproken, tot de abnormaliteiten. Uit het uitgezonden stuk trek ik echter de conclusie dat het in de bedoeling van den heer L. heeft gelegen te betoogen, dat artikel 4 sub c van toepassing dient verklaard te worden op het door hem bedoelde terrein van $\pm 1.500.000 \text{ M}^2$; doch heeft de geachte inzender dan niet uit dat artikel begrepen dat dan het geheele terrein zou moeten worden vrijgesteld en geen M^2 daarvan kan worden aangeslagen? Immers het geheele terrein zou dan vallen onder de *vrijstellingen* genoemd in het bewuste artikel 4 vd. Bedoeld artikel toch maakt onderscheid tusschen terreinen en gedeelten van terreinen.

Indien dit inderdaad in de bedoeling van den geachten inzender heeft gelegen, zou ik de navolgende vraag willen gesteld zien n.l. Wat verstaat men onder onbebouwd terrein? Toch zeker ook een terrein van $\pm 1.500.000 \text{ M}^2$ waar geen bebouwing op voorkomt?

Sinds de instelling van de Semarangsche Terreinenbelasting in 1921 hebben de opvolgende beroepsrechters, wanneer gedoleerd werd op de door den heer L. aangegeven gronden, de aanslagen steeds gehandhaafd. Bij een dergelijke uniforme jurisprudentie kan bezwaarlijk van een „misstand” worden gesproken.

Doorvoering der bestuurshervorming. Minister Colijn vereenigt zich, naar hij in zijn memorie van antwoord op het voorloopig verslag der Tweede Kamer omtrent de besluiten van den gouverneur-generaal tot wijziging en aanvulling van verschillende afdelingen

der begroting van Ned.-Indië 1933 mededeelt, met de plannen tot verdere voorbereiding van de doorvoering der bestuurshervorming, zooals die bij deze aanvullingsbegroting door de Indische regeering aan den Volksraad zijn overgelegd. In tegenstelling met de zienswijze, waaraan in het V. V. uiting werd gegeven, acht hij het bepaald raadzaam, zoo lezen wij in het A. I. D., dat de voor de doorvoering noodige, maatregelen thans reeds zoo volledig mogelijk worden uitgewerkt, opdat, zoodra de financieele toestand zulks zal veroorloven, deze hervorming zonder verder uitstel zal kunnen worden tot stand gebracht. Voor de vrees, dat op dat tijdstip de thans ontworpen opzet weder aanzienlijk wijziging zal behoeven, ziet hij geen aanleiding, aangezien het ontworpen plan volkomen ligt in de lijn der staatkundige ontwikkeling van Nederlandsch-Indië en er op berekend is, een voor die ontwikkeling gedurende langen tijd passend raam te vormen.

Advies inzake samenvoeging van Batavia en Meester-Cornelis. Inzake de commissie voor de financieele regeling der samenvoeging van Batavia en Meester meldt het „*Bat. Nbl*“ dat van deze commissie die bestaat uit zeven leden, de heeren Vreede, v. Meeteren en Pitlo hetzelfde standpunt innemen, de heeren v. Dijk, Beets en Hazevoet een andere meening verdedigen, terwijl mr. Ten Brink een ten opzichte van beide meeningen afwijkend standpunt inneemt.

Het standpunt der eerste drie heeren schijnt ongeveer hierop neer te komen dat het gouvernement ruim de helft van de vordering op Mr.-Cornelis, thans nog een kleine twee miljoen, bij de overname dient af te schrijven. Het standpunt der drie vertegenwoordigers van de gemeente Batavia is dat Batavia wel zekere concessies ten opzichte van de Meestersche schuld zou kunnen doen, maar dat de overname van den Meesterschen boedel met handhaving van een zoo groot gedeelte der schuld aan de regeering als de drie eerstgenoemde leden wenschen, een schromelijke onbillijkheid zou zijn tegenover Batavia.

Het standpunt van mr. Ten Brink houdt niet direct verband met de grootte van het op Batavia te verhalen gedeelte van de vordering, doch met motieven van staatsrechtelijken aard.

Deze drie meeningen zullen alle in een afzonderlijk advies belichaamd worden.

Vereeniging van Ambtenaren en beambten van autonome Regentschappen (V. A. R.) De eerste jaarvergadering van deze vereeniging heeft, naar de Locomotief meldt, te Bandoeng plaats gehad.

De bijeenkomst werd voorgezeten door den heer Darna Koesoema.

Opening.

In zijn openingsrede wijst de voorzitter op den ernst der tijden, waarin het voor alle loontrekkers, zoowel in het particuliere als in overheidsdienst, zaak is om hun belangen zooveel mogelijk te verdedigen. Ook het personeel der jonge autonome regentschappen dient in dit tijdsgewricht niet stil te zitten, doch kracht te zoeken in onderlinge samenwerking, teneinde het dreigend gevaar der positieverslechtering het hoofd te bieden.

Door de oprichting van de V. A. R. hoopt het bestuur, de komende moeilijkheden zoo niet terug te wijzen, dan toch „het tot hiertoe en niet verder“ te kunnen toeroepen.

Van 18 regentschappen hebben de reeds bestaande plaatselijke organisaties of eigen afdelingen der V. A. R. van hare belangstelling doen blijken door het zenden van afgevaardigden of adhesiebetuigingen.

Statuten.

In verband met de aansluiting van vele plaatselijke organisaties bij de Bandoengsche vereeniging komt het eerst aan de orde de wijziging van het ontwerp der statuten, waarbij wordt bepaald, dat, onder nadere goedkeuring van het hoofdbestuur, daar afdelingen kunnen worden opgericht, waar tenminste 20 leden zijn gevestigd.

Reglement.

Het huishoudelijk reglement wordt aangevuld in dien voege dat 50% van de netto-opbrengst der contributies van de afdelingen aan het hoofdbestuur moet worden afgedragen, zulks in verband met de contributiebetalings aan de Centrale van Indische Vakvereeningen van Overheidsdienaren, als lid van deze centrale en ter bestrijding van de uitgaven, verbonden aan de eventueele uitgifte van een eigen orgaan.

Hoofdbestuur.

Vervolgens worden voor den tijd van 2 jaren als leden van het definitief hoofdbestuur verkozen de heeren: M. Darna Koesoema (Bandoeng), voorzitter, Rd. Moeh. Enóh (idem), vice-voorzitter, M. Moeh. Nawawi (idem), secretaris, H. Popken (idem), penningmeester, Singgih (Semarang), commissaris, Barkmeyer (Mr. Cornelis), idem, M. Assan (Kraksaän), idem.

Vacatures.

Aangaande het voorstel van den heer Adiprodjo, secretaris van den regentschapsraad van Soerabaja, tot eventueele oprichting van een centraal kantoor ten behoeve van de personeelsvoorziening der regentschapsraden is de vergadering van meening, dat het hoofdbestuur der V. A. R. daaraan uitvoering kan geven zonder den financieelen steun der regentschappen in te roepen.

In dit verband zou dan echter aan de regeering het verzoek moeten worden gericht, artikel 29 der Regentschaps-Ordonnantie in dier voege aan te vullen, dat bij het vervullen van vacatures in de regentschappen de voorkeur zal worden, gegeven aan die regentschapsambtenaren, voor wie de vervulling een positieverbetering zou medebrengen. Zulks op grond van de overweging, dat door de min of meer uniforme werkwijze der regentschappen, de gegadigden-regentschapsambtenaren daarvoor eerder in aanmerking kunnen komen dan outsiders.

Het bestuur is echter van meening, dat zulk een verzoek niet voor inwilliging vatbaar zou zijn. Beter ware daarom, aan de regeering het verzoek te doen, bij rondschriften de gezaghebbers, bevoegd tot aanstelling van ambtenaren, op te dragen, met dien wensch rekening te houden hetgeen reeds is geschied ten aanzien van op wachtgeld gestelde landsdienaren.

Aldus wordt besloten.

Werkloozenstein.

Met betrekking tot het verzoek van het centraal comité voor steun aan werklozen, is de vergadering van meening, dat niet accoord kan worden gegaan met het imperatief korten van $\frac{1}{2}$ % van het netto-inkomen. De grootte der bijdragen ware over te laten aan het initiatief der gevers zelve, zulks in verband met de groote verscheidenheid in financieele draagkracht.

De verklaring.

Ten slotte is het gouvernementsbesluit van 27 Juni 1933 jl. inzake het voorkomen van politieke misdraging voor landsdienaren in bespreking genomen.

Tegen de daarbij geëischte verklaring heeft de vergadering geen bezwaar, doch wel vindt men haar overbodig, daar schraging van het gezag uiteraard van vitaal belang voor het personeel mag worden geacht. „Bij het wasschen van het kind wordt dit toch ook niet met het badwater weggegooid.”

Volgend jaar.

Ten slotte is besloten, de volgende jaarlijksche bijeenkomst te Semarang te houden. De datum daarvan zal nog nader worden bekend gesteld.

MALEISCH-GEDEELTE.

Pergoeroean Ra'jat.

Sebagaimana pembatja telah ma'loem soal pergeroean ra'jat (volksonderwijs) ialah soeatoe soal poela jang senantiasa dapat perhatiannya ahli-ahli

decentralisatie. Poen bebrapa tahoen lamanja — djika tida kliroe semendjak tahoen 1919 — telah dikemoekakan oleh biliau-biliau ini kehendaknja, soepaja pergeroean ra'jat jang sampai kini misih dalam tanggoengan Pemerintah Agoeng diserahkan kepada daerah-daerah autonom, oleh karena daerah-daerah inilah terhanggap mengetahoei benar keadaan pada masing-masing tempat dalam wengkonnja, oleh karena daerah-daerah inilah jang mengetahoei benar pergeroean ra'jat setjara manakah jang diboetoehkan oleh pendoeboek pada tempat-tempat itoe.

Soedah sementara lama orang ta'dapat mendergerkan pekabaran tentang soal ini lagi. Pemerintah, maski ada niatan akan memasrahkan koeadjiban oentoek mengadakan sekolahan-sekolahan ra'jat kepada daerah-daerah autonom adalah ragoe² agaknja memasrahkan itoe. Akan tetapi lain dahoele, lain sekarang! Sekarang, pada waktoe jang soelit ini, pada waktoe Pemerintah merasa kekoerangan wang, sekarang adalah soeatoe kesempatan jang baik kiranja oentoek meringankan beban Negri. Maka ta'mengherankanlah bahwa baroe-baroe ini Pemerintah soenggoeh-soenggoeh memperliatkan kehendaknja boeat memasrahkan koeadjiban itoe pada daerah-daerah autonom.

Memang decentralisatie, jang senantiasa terpandang dan terhanggap mahal, adalah soeatoe alat jang baik oentoek meringankan beban Negri, kata orang.

Oetjapan seperti demikian ini memanglah betoel adanja. Soal peladjaran ra'jat akan memboektikan poela kebenarannya pendapatan tadi!

Tentangan kehendak Pemerintah oentoek memasrahkan sekolahan-sekolahan tadi, dapatlah kami liat dari warta-warta di beberapa soerat kabar, dalam mana diterangkan, bahwa pada waktoe jang terachir ini Pemerintah telah mengirimkan kepada Raad van Indië seboeah rentjana tentangan hal pemasrahan pergeroean ra'jat kepada kaboepaten-kaboepaten.

Bilamana Raad van Indië ini setoedjoe dengan rentjana tadi, lagi poela kelak lain-lain fihak seperti Dewan Rajat djoega memberi kesetoedjoeannja, maka beloem tentoelah pemasrahan jang ditjittitikan itoe bisa dilakoekan. Apakah sebabnja?

Ketahoeilah bahwa kaboepaten-kaboepaten hanjalah dapat mengopper sekolahan-sekolahan desa, bilamana Pemerintah soeka memberi sokongan beroepa wang. Sebab pada waktoe ini kaboepaten-kaboepaten merasa ta' mampoe oentoek memikoel koeadjiban-koeadjiban baroe, bahkan soedah merasa terlampau berat oentoek melandjoetkan parkerdjaän-pakerdjaän, jang telah mendjadi tanggoengannja.

Bilamana pemasrahan tadi dilakoekan tatapi Pemerintah ta' soeka memberi bagian dari samantara padjak-padjak jang dipoengoetnja didalam

wengkon kaboepaten, maka tentoelah Pemerintah haroes memberi idzin kepada kaboepaten-kaboepaten oentoek mengadakan padjak-padjak baroe.

Apakah nanti kaboepaten-kaboepaten soeka mengadakan padjak baroe itoe, itoelah soeatoe pertanjaan poela jang haroes dipikirkan.

Menilik dzaman mrosot sekarang ini, menilik poela, bahwa rajat soedah ta' mampoe memikoel beban baroe lagi, maka sedikitlah pengharapan kami, bahwa regentschappen akan bisa menerima sekolahan-sekolahan desa tadi.

Principieel atau menoeroet azas-azas decentratie soedah selajaknjalah sekolahan jang terrendah itoe, lagi poela sependjang fikiran kami sekolahan-sekolahan Ite klas dan sekolahan-sekolahan pertoe kangan haroes dioeroes oleh daerah-daerah autonoom, baik regentschappen biarpoe gemeenten [mendjadi boekan kaboepaten-kaboepaten meloeloe] akan tetapi hal jang sedemikian itoe dapatlah dengan sebaik-baiknya dilakoekan, bilamana perhoeboengan atas hal wang [financieele verhouding] antara Negri dan daerah-daerah autonoom soedah teratoer seberes-beresnja. Selama hal ini misih di peladjar meloeloe dan tentangan hal ini beloem ada ketentoean jang pasti, maka pemasrahan sekolahan-sekolahan tadi adalah berbahaja sangat bagai daerah-daerah autonoom.

Moedah-moedahan Dewan Rajat jang kami pertjaja ta' lama lagi — akan membitjarakan so'al ini, akan memikirkan tentangan hal keberatan-keberatan tadi dengan sesoenggoehnja, agar soepaja dapat menentoekan soeatoe poatoesan [oplossing] jang pertama-pertama boleh dilakoekan dalam praktijk tidak dengan memberatkan beban rajat, dan lagi poela dengan ringan atau setidaknya dengan tidak keberatan besar dapat di kerdjakan oleh daerah-daerah autonoom.

SLAMET.

Pilihan anggauta regentschapsraden.

I

Dalam karangannja penoelis hal pilihan anggauta regentschapsraden termoeat dalam madjallah ini aflevering 11, hanja penoelis oeraikan hal garis² jang sekiranya penting boeat pilihan anggauta dalam raden itoe di tanah Djawa Tengah ini; akan tetapi dalam ramalan ini sengadja hendak penoelis terangkan jang sekiranya menoedjoe ka garis² jang ketjil, akan tetapi djoega terpandang perloe boeat dikatahoei oleh toean² jang berkewadajiban memikirkan adanja anggauta regentschapsraden jang akan dibaharoekan itoe. Samoea jang hendak penoelis terangkan di bawah ini sabenarnja kaadaän jang sedikit plaatselijk (menoeroet kaadaän tempatnja), akan tetapi tiada ada djahatnja kalau

oepamanja toean² pambatja bagitoe djoega toean² jang kewadajiban memikirkan nasibnja regentschapsraden bolehlah sabagai diboeat sabagai tauladan, soepaja hal² jang termasuk baik dapat ditjontonja, sedangkan jang kalihatan tiada benar laloe dilemparkan soepaja dalam regentschapsradennja masing² tiada dapat kedjadian; dengan maksoed menjampornakan adanja pilihan anggauta regentschapsraden di tempatnja masing². Doea katrangan jang penoelis terangkan sabagai berikoet, penoelis anggap sabagai katrangan tambahan jang sepatoenja mendjadi perhatian, jaitoe :

1. Kiesmannen jang diwadjabkan mengadakan pertemoean dengan kaoemnja sendiri (jaitoe kawanja kiesmannen), sepatoenja jang berkewadajiban memperhatikan kaadaän regentschapsraden, haroes mengadakan peratoeran, soepaja jang bitjara dalam pertemoean itoe, boekannja orang² (kiesmannen) jang sekiranya ingin mendjabat pakerdjaän anggauta regentschapsraad. Penoelis haroes mengakoei djoega, bahasa oepamanja jang berkewadajiban itoe tiada dapat mengadakan peratoeran sebagai melarang kapada orang² jang saperti mengoentoengkan kapada dirinja jang berpropaganda sendiri; akan tetapi oleh karena sabenarnja jang berkewadajiban mengatahoei dengan djelas jang rata²nja kiesmannen itoe tiada mengatahoei apa² jang mendjadi haknja, sabagai djoega penoelis seboetkan di dalam madjallah ini aflevering 11, tentoelah sabagai mendjaga kapada kaadaän jang tiada beres; sebab setiadanja kalau kiesmannen jang berkewadajiban, oepamanja tiada diberi tahoe dengan tjara bagaimana atau orang² jang bagaimana jang seharoesnja mendjabat pakerdjaän anggauta regentschapsraden, tentoe laloe memilih sahadjja kapada orang² jang berpropaganda dan ingin mendjadi anggauta regentschapsraden itoe, tentoenja pilihan laloe mendjadi koerang beres; kasoedahanja orang² jang dipilih djadi anggauta regentschapsraden itoe djoega toeroet djadi salah atau tiada samis-tinja. Kalau sampai kedjadian sabegini, djaoehnja tentoelah regentschapsraden sendiri jang mendjadi sabagai menesal dari adanja pilihan anggauta jang tiada betoel itoe. Sabagaimana toean-toean pambatja mengatahoei sendiri, regentschapsraden itoe sabatoelnja dapat dikatakan saperti tjabangnja pakerdjaän Gouvernement, jang dapat koewasa mengoeroeskan kaperloean pendoedoek regentschappen oemoemnja, jaitoe hak-hak mana jang soedah ditetapkan oleh Regeering kita sendiri, djadi artinja setiadanja orang-orang jang toeroet membitjarakan hal-hal itoe haroes mengatahoei peratoeran negeri, djadi artinja boekannja kira-kira disebabkan hanja melihat dari loewaran dan akan asing pergaoelannja dalam raden itoe; atau haroes ambil orang-orang jang sekarang ini masih tinggal dalam pakerdjaän Gouvernement atau jang bekas bekerdja dipehak

pakerdjaän Gouvernement. Penoeelis dapat menen-toekan, bahasa orang-orang jang tiada pernah ber-gaoel atau tiada pernah mengatahoei kapada peratoeran negeri, tentoelah akan mendjadi djang-gal boeat dapat toeroet mendjadi anggauta regent-schapsraden; djadi soepaja dapat melepaskan keadaän jang koerang sampoerna itoe hendaknja jang berkewadajiban soeka memikirkan sedalam-dalamnja, soepaja keadaän tiada terlandjoer djadi barang atau pemandangan jang koerang beres. Penoeelis mengakoei djoega ditana Indonesia ini soedah banjak sekali djiwanja orang-orang jang agak mengerti djalannja pemerentahan negeri, akan tetapi dari asingnja pergaoelan atau keadaän jang tiada setoedjoe dengan keadaännya raden itoe, tentoenja raden tiada dapat berdjalan jang sam-poerna.

Penoelis dapat mengaloerkan ramalan ini jaitoe moedah-moedahan jang berkewadajiban soedi mem-perhatikan atau kalau perloe mengadakan pera-toeran sabagai melarang boeat berpropaganda jang tiada ditampatnja, jaitoe jang akan mengoentoeng-kan dirinja jang berpropaganda; karana kalau oe-pamanja pilihan ini soedah djadi atau soedah tentoe siapa jang dipilihnja tentoenja barang² jang terselip jang boleh djadi mendjadikan koerang baiknja ber-kerdja bersama-sama. Penoeelis dapat meramalkan hal ini pokoknja jang berkewadajiban sepatoetnja mendjaga, oleh karana mengatahoei dengan tetap, bahasa kabanjakan dari adanja kiesmannen tiada berkepandaian dan sekiranya gampang pertjaja kepada orang-orang jang pandai bitjara.

Sabagai tjonto jang penoeelis dengar dari penak jang dapat dipertjaja, bahasa pada soeatoe hari pada salah satoe pertemoean kiesmannen di bahagian regentschap Koetoardjo, dari semoea kiesmannen jang hadlir disitoe, kira-kira ada 40 orang (kiesmannen) sabagai diberi suggestie oleh saorang propagandist jang pandai bitjara dan hendak mengoentoengkan dirinja, bagitoe djoega kapada partijnja; Orang jang ada fikiran loeas dan mengingat kaadilan ditambah tiada berpehak kamana sahadjja, soedah misti mengharap soepaja anggauta raden haroes terdiri dari bebrapa partij, jang soedah tentoe kapentingan pendoeoek oemoemnja, jang sekarang ini sabagai djoega toean-toean pembatja tiada soeka meloepakan terdiri dari djenis-djenis haloean dapat diperhati-kan; djadi disini adil disana adil. Bila perkataan-perkataan jang memberi kabar kapada penoeelis ini benar, anggauta-anggauta regentschapsraad jaitoe jang djadinja karena pilihan akan dikandi-daatkan dari orang-orang jang tinggal dalam satoe partij. Orang-orang jang doedoek di loear pagar akan menoenggoe sahadjja kasoedahannja hal ini, kalau dibelakang hari satoe partij itoe dapat me-nempati koersi-koersi regentschapsraad jang pe-noelis maksoedkan itoe, tentoenja orang jang ter-

paksa melihatnja laloe tersenjoem dengan meng-goenakan moeka mesam dan mengatakan dalam peroetnja, he..... bagitoe?..... Orang orang soeka menjamakan, bahasa adanja regent-schapsraden itoe sabagai djoega adanja Staten Generaal di negri Wollanda, jang dibaginja atas doea golongan, jaitoe eerste kamer dan tweede kamer, jang anggautanja djoega bangoennja lebih senang kalau partijnja lebih banjak doedoek dalam Staten Generaal itoe, tetapi marika jang berpen-dapetan itoe barangkali keloepaan, bahasa kies-mannen disana itoe lebih djaoeh berbeda dengan kaadaannja di sini, jang dengan moedah dapat diketahoei, jaitoe kiesmannen di sini moedah me-naroeh kapertjajaan dengan tiada dipandang lebih djaoeh, sebab pengetahoeannja memang hanja sedjaoeh itoe, sedangkan kiesmannen di sana soe-dah berpendapetan jang lebih djaoeh, hingga tiada moedah dapat mempertjajai barang jang beloem dikatahoei dengan benar-benar. Tambahan poela pendoeoek di sana itoe tiada bagitoe perloe selaloe tinggal dalam pendjagaan, karena rata-ratanja soedah lebih terpeladjar dari pada pen-doeoek di sini, jang kabanjakan masih tiada ter-peladjar dan haroes didjaga keslamatannja.

Diantara regentschapsraden di tanah Djawa Tengah ini barangkali akan dapat dilangsoengkan dalam tahoen ini, akan dihapoeskan karana akan dikoempoelkan dengan regentschapsraden jang berdekatan letaknja. Maskipoen sekarang ini oemoemnja katetapan itoe beloem tersiar, akan tetapi oleh kabar² hal ini tiada hanja dikatakan oleh satoe atau doea pehak sahadjja, akan tetapi hampir tentoe dapat dipastikan.

Sabagaimana jang telah penoeelis oeraikan di atas, regentschapsraden di tanah Djawa Tengah ini soedah hampir mengadakan pilihan anggauta regentschapsraden, jang kira² dilangsoengkan pada boelan September atau Augustus di moeka ini. Goena mengoerangkan kaloearnya bijaja dan me-ngoerangkan pakerdjaän oleh jang berkewadajiban boeat goenanja pilihan anggauta itoe, penoeelis laloe dapat regentschapsraden jang sekiranya akan dihapoeskan itoe tiada mengadakan sahadjja pilihan anggauta regentschapsradennja, karana pilihan anggauta itoe tiada akan terpakai lagi. Sabagai-mana jang penoeelis katahoei sendiri, hal pilihan anggauta regentschapsraden akan menambah beban atau pakerdjaän personeel regentschapsraden sen-diri di tambah djoega memberatkan pakerdjaännya Inlandsche B. B. Ambtenaren, jang oemoemnja soedah berat pakerdjaännya.

Boeat pehaknja regentschapsraden sendiri ba-rangkali sekarang ini, beloem mengatahoei, hal adanja penghapoesan itoe, karana samoea djatoeh dikakoewasaän Regeering kita sendiri. Akan tetapi boeat pendjagaän selandjoetnja, jaitoe jang ber-maksoed mengoerangkan kaloearnya bijaja atau

meringankan pakerdjaän² jang penoelis katakan di atas, apa tiada baik oepamanja mengadakan motie pertanjaän, soepaja hal itoe dapat dikatahoei sabeloemnja hari pilihan anggauta regentschapsraden terseboet? Pertanjaän jang bagini kalau tiada di terangkan dengan djelas, jaitoe jang bermaksoed soepaja tiada mengadakan pilihan anggauta raden sabeloem mendapat katetapan, tentoemja tiada akan dikaboelkan oleh Regeering kita.

Boeat regentschap Koetoardjo, jang sekarang roepanja pakerdjaän Regent soedah dilakoekan oleh toean Regent di Poerworedjo, roepanja saperti dapat ditentoeikan, bahasa dibelakang regentschap itoe akan dikoempoelkan dengan regent jang penoelis seboet dibelakangan ini; bagitoe djoega oleh karana penghapoesan itoe tentoe akan dilangsoengkan.

Sabagai penoetoepnja oeraian penoelis, diharap soepaja tiada mendjadikan loepa boeat diendahkan, dengan pengharapan moedah-moedahan samoewanja itoe dapat didjalankan sabagaimana kaperloeannja sahadja.

Moedah moedahan sahadja dapat diendahkan oleh siapa jang wadjib mengendahkan.

R. M. N.

BIBLIOTHEEK.

Verkorte inhoudsopgave uit andere periodieken.

De Gemeentestem No. 4263 Artt. 26 en 28 Gemeentewet, vervolg en slot (Is het lidmaatschap van den Raad vereenigbaar met de functie van directeur eener waterleidingmaatschappij?) — Besluit Ged. Staten Noord-Holland, waarbij L., directeur der waterleidingmaatschappij te B., vervallen wordt verklaard van zijn lidmaatschap, overwegende dat, met betrekking tot de vraag of het raads-lid L. moet geacht worden middelijk te hebben deelgenomen aan levering ten behoeve der gemeente, dat het antwoord op deze vraag niet hiervan afhankelijk is, of de belanghebbende ter zake van de regelingen met de gemeente al of niet bevoegd is zelfstandig op te treden, en evenmin hiervan, of hij geldelijk van de levering eenig voordeel geniet, doch slechts hiervan of de positie, die hij in de vennootschap inneemt van dien aard is, dat hij op de bedoelde regelingen en op de wijze, waarop de vennootschap hare verplichtingen tegenover de gemeente vervult, belangrijken invloed uitoefent of kan uitoefenen.

— Kon. besluit van 11 Mei 1933 (Stbl. No. 272).

Ongevraagd eervol ontslag van den Gemeente-Ontvanger van Burgh.

Artikel 113 gem. wet regelt ontslag van den Gemeente-ontvanger niet volledig, in dien zin, dat er voor een aanvullende regeling, van gemeente-wege, ingevolge artikel 125 der ambtenarenwet 1929 geen plaats zou zijn. Nu het ambtenaren-reglement voor de gemeente Burgh het verleen van ongevraagd eervol ontslag op grond van het bereiken van den pensioengerechtigden leeftijd en op grond van bezuiniging op den datum van het ontslagbesluit niet kende, is het op die gronden gegeven ontslag in strijd met artikel 125 ambtenarenwet 1929, welke bepaling beoogt dat met betrekking tot den rechtstoestand der ambtenaren vaste regelen zullen gelden.

De Gemeentestem No. 4264. Vernietiging raadsbesluit wegens strijd met de wet. (Het betreft hier een raadsbesluit, waarvan beroep op de Gedeputeerde Staten en daarna op de Kroon openstond. Desondanks wordt het raadsbesluit door de Kroon vernietigd. Kennelijk is dus verlaten het standpunt, dat Minister Kan in de Tweede Kamer op 11 Mei 1928 aldus uiteenzette: „Nu is vaste jurisprudentie, vaste practijk aan het Departement, dat, wanneer hooger beroep openstaat, spontane vernietiging uitgesloten is”. Het komt ons voor, dat deze practijk terecht verlaten is.)

— Artt. 26 en 28 Gemeentewet (zie inhoudsopgave van No. 4263).

Weekblad voor Gemeentebelangen 12e jg. No. 23. Ontslag Gemeente-ontvanger artikel 113 Gemeentewet jo. artikel 125 Ambtenarenwet. (Waar in het door den gemeenteraad ingevolge artikel 125 der Ambtenarenwet 1929 vastgestelde ambtenarenreglement het verleen van opgevraagd eervol ontslag op grond van het bereiken van den pensioengerechtigden leeftijd niet genoemd wordt, is een raadsbesluit, op dien grond aan den ontvanger ongevraagd eervol ontslag verleende, terecht door Gedep. Staten ingevolge artikel 113 der Gemeentewet niet goedgekeurd.)

Weekblad voor Gemeentebelangen 12e jg. No. 24. Waarde van den archiefarbeid, door P. Noordenbos.

Weekblad voor Gemeentebelangen, 12e jg. No. 25. Rijks-, provinciale en Gemeenteleeningen.

Financieel Overheidsbeheer 8e jg. No. 11. Overdracht van bevoegdheden van den Raad aan Burgemeester en Wethouders — Schriftelijk examen Gemeentefinanciën 1933.

Financieel Overheidsbeheer 8e jg. No. 12. Schriftelijk examen Gemeentefinanciën 1933 (vervolg.)

De boeken en tijdschriften van de bibliotheek der Vereeniging worden op aanvraag kosteloos

ter leen verstrekt. Afschriften van in die tijdschriften voorkomende artikelen kunnen worden verstrekt tegen f 0.25 per getypt foliovel.

Beschikbare oude afleveringen Locale Belangen. Herinnerd wordt aan de mededeeling in het voorgaand nummer van Locale Belangen, dat van de daar opgesomde afleveringen uiterlijk tot 1 October op aanvraag exemplaren aan belangstellenden (dus ook niet-leden) kosteloos worden toegezonden.

PERSONALIA.

Benoemd:

tot lid van den Plaatselijken Raad van het Cultuurgebied der Oostkust van Sumatra, Sultan Soe'iboen Abdul Djalil Rachmat Sjah, Sultan van Asahan.

Belast:

voor den duur van het aan den hoofdingenieur, hoofd van de afdeeling gezondmakingswerken en volkshuisvesting van het hoofdkantoor van den Dienst der Volksgezondheid, ir. A. H. Stam, met ingang van 16 Juni 1933 verleend buitenlandsch verlof voor den tijd van tien maanden, met de functiën van genoemde betrekking, ir. J. Ch. de Willigen, thans fd. ingenieur 1e klasse bij den Dienst der Volksgezondheid.

OFFICIEELE MEDEDEELINGEN.

Artikelen voor het orgaan. Het Bestuur heeft het honorarium der artikelen in het orgaan vastgesteld op f 10.— voor de eerste bladzijde druks, f 8.— voor de volgende bladzijde druks, f 6.— voor de daarop volgende bladzijde druks en voor elke bladzijde druks meer f 5.—. Gedeelten eener bladzijde zullen naar evenredigheid worden gehonoreerd.

Voor correspondenties, waarbij van raadspublicaties gebruik gemaakt wordt, stelt het Bestuur het honorarium vast.

Copy voor elk nummer van dit tijdschrift, dat op den 1sten der maand verschijnt, wordt ingewacht uiterlijk op den 20en der voorafgaande maand, copy voor het nummer van den 16en uiterlijk op den 5en der maand.

Het Bestuur der Vereeniging voor Locale Belangen is samengesteld als volgt: G. de Raad, Voorzitter, H. J. Drost, Secretaris, F. W. M. Kerchman, Penningmeester allen te Semarang; Ir. Th. Karsten, R. A. A. Wiranata Koesoema en Ir. J. E. A. von Wolzogen Kühr te Bandoeng, Mr. P. A. Blaauw en Ir. E. A. Voorneman te Batavia, Mr. J. M. Wesselink te Medan, Dr. Ir. Han Tiauw Tjong en Rd. Slamet te Semarang, Mr. W. H. van Helsdingen en Mr. R. Ng. Soebroto te Soerabaia.

20e
D
H
een
onde
meer
toege
ten e
wege
desac
verzv
He
besch
lange
vorm
hede
geme
trede
In
de d
haar
He
Wes
vraag
Da
van
blz.
te be
T.
„Inl.
„ond
„ting
„ond
„beh
„de
„(bev
„ord
„her
„nem
„gen
„reg
„Het
„gen
„voo
„ing
„ond
„wa
„reg
„mits
„ver
„ook
„gew
„ver
„kor
„In

OFFICIELE MEDEDDELINGEN

De Directie van de Koninklijke Landmacht heeft de eere te vermelden dat de heer J. A. van Wieringen, geboren te Rotterdam op 10-1-1871, is benoemd tot luitenant der eerste klasse bij de 1ste regiment infanterie te Rotterdam. De heer J. A. van Wieringen is tevens benoemd tot luitenant der eerste klasse bij de 1ste regiment infanterie te Rotterdam. De heer J. A. van Wieringen is tevens benoemd tot luitenant der eerste klasse bij de 1ste regiment infanterie te Rotterdam.

De Directie van de Koninklijke Landmacht heeft de eere te vermelden dat de heer J. A. van Wieringen, geboren te Rotterdam op 10-1-1871, is benoemd tot luitenant der eerste klasse bij de 1ste regiment infanterie te Rotterdam. De heer J. A. van Wieringen is tevens benoemd tot luitenant der eerste klasse bij de 1ste regiment infanterie te Rotterdam. De heer J. A. van Wieringen is tevens benoemd tot luitenant der eerste klasse bij de 1ste regiment infanterie te Rotterdam.

De Directie van de Koninklijke Landmacht heeft de eere te vermelden dat de heer J. A. van Wieringen, geboren te Rotterdam op 10-1-1871, is benoemd tot luitenant der eerste klasse bij de 1ste regiment infanterie te Rotterdam. De heer J. A. van Wieringen is tevens benoemd tot luitenant der eerste klasse bij de 1ste regiment infanterie te Rotterdam. De heer J. A. van Wieringen is tevens benoemd tot luitenant der eerste klasse bij de 1ste regiment infanterie te Rotterdam.

De Directie van de Koninklijke Landmacht heeft de eere te vermelden dat de heer J. A. van Wieringen, geboren te Rotterdam op 10-1-1871, is benoemd tot luitenant der eerste klasse bij de 1ste regiment infanterie te Rotterdam. De heer J. A. van Wieringen is tevens benoemd tot luitenant der eerste klasse bij de 1ste regiment infanterie te Rotterdam. De heer J. A. van Wieringen is tevens benoemd tot luitenant der eerste klasse bij de 1ste regiment infanterie te Rotterdam.

PERSONALIA

De Directie van de Koninklijke Landmacht heeft de eere te vermelden dat de heer J. A. van Wieringen, geboren te Rotterdam op 10-1-1871, is benoemd tot luitenant der eerste klasse bij de 1ste regiment infanterie te Rotterdam. De heer J. A. van Wieringen is tevens benoemd tot luitenant der eerste klasse bij de 1ste regiment infanterie te Rotterdam. De heer J. A. van Wieringen is tevens benoemd tot luitenant der eerste klasse bij de 1ste regiment infanterie te Rotterdam.

De Directie van de Koninklijke Landmacht heeft de eere te vermelden dat de heer J. A. van Wieringen, geboren te Rotterdam op 10-1-1871, is benoemd tot luitenant der eerste klasse bij de 1ste regiment infanterie te Rotterdam. De heer J. A. van Wieringen is tevens benoemd tot luitenant der eerste klasse bij de 1ste regiment infanterie te Rotterdam. De heer J. A. van Wieringen is tevens benoemd tot luitenant der eerste klasse bij de 1ste regiment infanterie te Rotterdam.

De Directie van de Koninklijke Landmacht heeft de eere te vermelden dat de heer J. A. van Wieringen, geboren te Rotterdam op 10-1-1871, is benoemd tot luitenant der eerste klasse bij de 1ste regiment infanterie te Rotterdam. De heer J. A. van Wieringen is tevens benoemd tot luitenant der eerste klasse bij de 1ste regiment infanterie te Rotterdam. De heer J. A. van Wieringen is tevens benoemd tot luitenant der eerste klasse bij de 1ste regiment infanterie te Rotterdam.